

III.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Beskyttelse for Varemærker.

(Udgiven af Landssthingets Udvalg den 13de November 1878).

Udvalget kan ganske slutte sig til de Betragtninger, der have ledet til Fremføttelsen af nærværende Lovforflag og indeholdes i de dette ledsagende Motiver. — Da Vareomsætningen voger, og Forbedringen af Samfærdighedsmidlerne stedse aabner nye og fjernere Markeder, samt da Konkurrencen og Vindskyggen mere og mere fører ind paa Oftergjørelse, Forfalskning og Forringelse af Levnetsmidler og Forbrugsgjenstande, er det af stor Betydning baade for Frembringere, Forhandlere og Forbrugere, at der gives en virksom Beskyttelse imod Misbrug af Navne og andre Betegnelser, hvorved Varer, der enten paa Grund af Kilderne, hvorfra de hidrøre, eller paa Grund af prøvet Godhed, have vundet eller fortjene Tillid og Anerkjendelse, skjælnes fra andre Varer af samme Art. — Betegnes Varerne ved Frembringerens eller Forhandlerens Navn eller ved Tilvirkningsstedets Navn, har Betegnelsen i og for sig en saa særlig Karakter, at Andres uberettigede Brug af dette vil kunne forebygges ved herfor at fastsætte en følelig Straf, hvorimod det vil være nødvendigt at give særlige Regler for Erhvervelse af Eneret paa Benyttelse af Varemærker, — det er Mærker, som bestaa enten i Tegns eller Figurer alene eller af Tegns i Forbindelse med Bogstaver, Ord eller Læs, — saaledes at Jagttagelsen af disse Regler paa den ene Side er Betingelsen for, at enhver Anden udelukkes fra at bruge det samme Mærke, og paa den anden Side udkræves, for at et Varemærke kan tilkomme retlig Beskyttelse. — Gaae end Varemærker ikke hidtil heri Landet meget været benyttede og i alt Fald væsentligst kun af Fabrikanter, saa vil dog vistnok Afgangen til at erhverve Eneret paa saadanne Mærker gjøre disses

Benyttelse hyppigere, fordi den i mange Henseender kan medføre Nytte og Bekvemmelighed paa Grund af Varernes Bessaffenhed eller Forbringer paa Afsetningsstedet, og det vil i ethvert Fald for at epnaae Beskyttelse af danske Varemærker i Udlandet kræves, at denne er given disse heri Landet, og at fremmede Varemærker kunne erholve samme. Men da Lovforlaget saaledes stiller sig den Opgave baade paa en virksommere Maade end hidtil at værne imod Misbrug af Navnebetegnelser og at give Afgang til at kunne erholve den samme udelukkende Ret til at benytte et Mærke, som haves for et Navn, har Udvalget forment, at dette dobbelte Formaal for Loven burde angives i Lovens 1ste Paragraf istedetfor, som i Lovforlaget sket, i § 17.

Med Hensyn til Valget af det Varemærke, som ønskes beskyttet, er Udvalget ligeledes med Lovforlaget enig i, at dette bør overlades til den, der ønsker Beskyttelsen, og at han alene maa have Ansvaret for og bære Følgerne af, at det valgte Mærke enten ikke i og for sig er tilstedeligt, eller at dets Benyttelse er udelukket ved den en Anden alt tillagte eller tilkommende Eneret til samme. Men heraf følger igjen, at i samme Forhold, som Antallet af beskyttede Varemærker voge, vil Vanskeligheden ved at beholde Oversigten over disse og i med Sikkerhed at kunne vælge et Mærke, til hvilket ingen Anden alt har erholdt Afkomst, forøges. Det har derfor været under Overveelse i Udvalget, hvorvidt Afgangen til at erholve Eneret paa Varemærker, saaledes som Tilfældet er i Lydstland efter Loven af 30te November 1874 — hvis Bestemmelser iøvrigt i det Væsentlige ere lagte